

katerem ohranimo naše ljudstvo katoliško in narodno.

Za širjenje časnikov je čas o božiču, o novem letu najugodnejši. Naj se tega dela nikdo ne sramuje, najbo kdorkoli. Koga bi naj bilo sram svetega narodnega dela? Pač nobenega pravega rodoljuba! Kdor ljubi gojiti mir, — pomaga nasprotnikom. Ko pastir narodov spi, žanje sovražnik. Na delo torej, vrla naša duhovščina, vi vneti vagojitelji naroda, učitelji po župnijah, na delo vi kmečki rodoljubi, vi zavedni mladeniči in ve navdušene mladenke po naših vaseh!

Vsak izmed vas si takoj napravi zapisnik naročnikov našega lista v župniji ali občini. Kdo ima list, ne bo težko izvesti. Tak zapisnik bo vsakemu povedal dovolj. Imamo še žal, mnogo krajev, kjer naš list ni tako razširjen, kakor bi moral biti. Tu in tam se naročniki lahko preštejejo na prste. Kajpada pa imamo že dokaj župnij, v katerih dosega število naročnikov naših 100 in še več. Sploh velja načelo: vsakemu našemu pristaši naš list v roke! Če tega ni možno do pičice izvesti, skrbite, da bodo list imeli vsaj vsi veljavnejši možje, ki imajo pri občini važno besedo. Kjer ne boste poskrbeli za to, mora propadati naša stvar, ker nasprotniki delujejo neumorno. Pomagajte ljudem pri naročanju! V vsaki občini ali župniji naj bi se našel kdo, ki zbira naročnino od naročnikov, tako da ljudje lahko vplačujejo male svote. Ako se pristaši brezverskih časnikov toliko trudijo za ničvredno stvar, zakaj bi se mi ne trudili za stvar, od katere je odvisen naš časni in večni blagor?

So ljudje, ki ljubijo samo nabožno berilo. Tem pa oskrbite »Glasnik najsv. Src« ali »Bogoljuba«. Eden katoliški časnik, bodisi že političen ali nabožen, imej vsaka slovenska hiša. Ko to dosežemo, bo bolje za nas Slovence. Zadošči se imamo dobrih ljudi, manjka jim le poduka, izobrazbe ter srčnosti za delo. Vsega tega pa se bodo navzeli iz dobrih časnikov, ki so dandanes res pravi apostoli versko narodnega mišljenja in delovanja, rodoljubom duhovnim in posvetnim najboljša podpora.

Znani so nam rodoljubi, ki so našemu listu in drugim dobrim listom pridobili na krajih svojega delovanja na stotine in stotine naročnikov. Sad takega postopanja je zavednost dotičnih krajev in narodne volitve. Kako je dostikrat marsikdo silno hvaležen za to, da se ga je pridobilo za dober časnik. O naše ljudstvo je dobro, predobro v svojem jedru, ohranjamo ga torej po dobrem časopisju vedno takega!

Da bi pač te vrstice uživali vsi, ki resnično ljubijo svoje ljudstvo! Sedaj se nudi vsem tako lepa prilika za širjenje časnikov. Novo leto se bliža in nas vseh želja je, da bi bilo leto napredka in zmag za naš narod, to pa bo, ako se vsi poprimemo narodnega

Najganjlivejši in najžalostnejši: Z Bogom! ti pa kliče tvoja zapuščena soproga, osirotela vdova, kateri je s teboj za vselej zašlo solnce zakonske sreče, solnce zemeljske sreče sploh...

Vendar — ne žalujmo preveč! Ob tem grobu nam ni treba obupati. Ob grobu pokojnega Velebila sladi čašo naše žalosti močno tolažilo.

Le-to tolažilo je naše neomahljivo prepričanje, da bo večni sodnik rajnemu Alojziju milostljiv. Da! milostljiv mu bode večni sodnik, pravim, ker je neskončno pravičen in zvest svojim obljubam, ker hoče tisočero dati svojim vernim vse, karkoli jim je obljubil ter jim bogato vsem povrniti, karkoli so mu isti dobrega storili.

O Jezus, ti si nekaj rekel pred svojimi apostoli in pred vsem ljudstvom: »Kdorkoli spozna mene pred ljudmi, njega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.« Jezus, rajni, ob katerega grobu stojimo, Te je vedno spoznaval, rad in z veseljem spoznal. Priča za to je vsa št. peterska cerkva, ki ga je videla vsako leto večkrat

dela in spravimo v vse naše slovenske hiše naše dobre katoliške časnike, zlasti se naš list. Govorili, navduševali smo že dovolj, naj slede tudi dejanja!

Cemu ves hrup? Čemu besed?
Na delo rajši vsak —
Naj bo mu vsak prekratek dan,
Preagoden vsak mu mrak!

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Odkar se je vršila sredi oktobra ob Šahu in Hunhu velika bitka, ni na bojišču nobenih važnejših dogodkov. Dolgotrajni mir, ki sledi tem krvavim bitkam, nam kaže, da sta obe armadi vsled zimskega časa ovirani, bojovati se v večjem obsegu. Strupen mrz, ki pade po noči 20 stopinj pod ničlo, povzroča vojakom mnogo trpljenja, in globok sneg pa ovira premikanje čet ter dovažanje potrebščin po slabih mandžurijskih cestah. Male praske, posebno na krilih obeh armad, se seveda vrše vsak dan. Splošno se pa Rusi in Japonci drže svojih močno utrjenih postojank, ki so jih utrdili zadnje štiri tedne. O teh utrdbah, ki so jih zgradili Rusi in Japonci, se poroča, da se ruske utrdbе raztezajo od Tavananqua na spodnjem delu Huhna, zahodno od železnice, do Tančena na levem krilu, in sicer so glavna stališča prirejena zahodno od železnice na desnem Šahovem bregu. Ta so v izbornih stališčih nastavljeni težki topovi ter postavljene utrdbе z veliko natančnostjo, nadalje prostori, varni pred bombami itd. Tudi Japonci so se na mestu prejšnjega prodiranja na tem delu bojišča omejili na brambo svojih že posejanih stališč ter so, kakor Rusi, celo svojo armado postavili v utrjenih taborih za mogočnimi utrdbami. Sploh se pa vrši sedaj v Mandžuriji kaj čudna vojska, ker stojita na mali razdalji, na primeroma malem prostoru dve posebno močni armadi že več tednov skoro popolnoma mirno.

Kuropatkin je zelo močno utrdil stališče svoje armade v Mandžuriji. Mislimo si nekoliko vzvišeno ravan. Najprej so spredaj pred vhodom izkopane rove, ki se razširjajo v enakih razdaljah v četrtekote, v katerih so globoke jame. Nato pride plot iz bodečih žic, za tem pa več vrst takozvanih volčjih jam, ki se vlečejo okoli in okoli vsega tabora. Na dnu vsake jame je obrnjen navpik oster kol, na katerega se sovražnik nasadi, kadar pade v jamo. Jame so večinoma nalahko zakrite z bičjem. Vmes pa je napeljana gosta mreža bodečih žic, v katero se vjame napadalec, ki ne more prej naprej, dokler ne potrga in odstrani vseh žic, ker tudi če jih poreže, ga še vedno zadržujejo, da ne more naprej. Skozi ozki vhod se pride v predvor taborišča. Najprej je na levi in desni širok in globok jarek, ki je napolnjen z vodo. Več

sprejemati sv. sakramente; priča ste vi, ljubi možje od Sv. Petra, med katerimi je vaš pokojni župan se udeleževal vseh cerkvenih pobožnosti, ki jih v skupno tako lepo opravljate, kakor le malokje ali morebiti nikjer v celi škofiji; priča za to je pobožno krščansko življenje v Velebilovi hiši, koje je on vodil in z vzpodbudljivo besedo, kakor tudi s prelepim vzgledom oživljal.

Jezus, Ti si dal slovesno obljubo, rekoč: »Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli!« Vemo torej, da gotovo svojega usmiljenja tistemu ne boš odrekel, kojega srce je usmiljenja vedno plamtelo.

O Izveličar, Ti si rekel: »Če kdo meni služi, naj gre za menoj in kjer bom jaz, tam bo tudi služabnik moj, in če kdo meni služi, njega bo Oče ljubil.« Ne boš tedaj, dobrotljivi Odrešenik, tistega zavrnil, ki Ti je vedno po svojih močeh služil; naj pride tje, kjer si Ti — v večni raj, v neskončno veselje!

vodnjakov neprenehoma napolnjuje ta jarek. A tudi v njem je vse polno kolov, med katerimi je napeljana bodeča mreža, tako da ga ni mogoče preplavati. Tudi pred vhodom je zopet bodeč plot. Zdaj se pride do nasipa v podolgastem polkrogu, ki je dvojen, tako da se moštvo lahko skrije v njem pred topniškim ognjem. Zatem se pride še le do nasipa, ki obdaja pravo taborišče. Ta je izpeljan v obliki trikotnika z nalomljenimi stranicami in ves nasajen s topovi, zlasti ob voglih. V sredi je pa prostor za vojaštvo. Izkopane so jame v zemljo in postavljene nizke lope, vse pa pokrite z debelo plastjo prsti, katera daje popolno varnost pred bombami in granatami. Tu leže vojaki, kadar so prosti službe. Podobna skrivališča so še ob zadnjem naipu. Seveda so te priprave samo za brambo, ne pa za napad. Gotovo so se tudi Japonci utaborili na podoben način. Iz tega pa tudi spoznamo, zakaj je vojska v Mandžuriji zastala. Noben nasprotnik neče zdaj v hudi zimi vun iz utrjenih brlogov, katere si je s toliko težavo naredil.

O vprašanju, kdaj bodo Rusi v Mandžuriji pričeli s prodiranjem ter o splošnem položaju, se je izrazil tudi odposlanec Kuropatkina, grof Adlerberg, ki je došel v Petrograd, sledeče: »Za sedaj mislijo Japonci le na brambo; ne da bi začeli s prodiranjem. Dobro razumejo, kolike izgube so trpeli, da so prišli do reke Šaho. Toda dosedaj so imeli pred seboj le slabotnega sovražnika, sedaj pa, ko stoje pred grozečo in veliko silo, jim ne preostaja drugega, ko misliti na brambo. Na to delajo sedaj z vsemi silami. Japonci ne morejo sedaj vojevati niti majhnih konjeniških napadov, ker nimajo za to pripravne konjenice; ruska konjenica pa je sposobna za velike boje. Kar se tiče splošnega prodiranja ruske armade, je po grofovem mnenju za sedaj še ni pričakovati. Rusi ne nameravajo pričeti pred koncem januarja ali začetkom februarja. Vendar bodo imeli gotov uspeh. Tudi morebitni slučaj ne bodo izpremenili sklepa. Sploh ni dvoma nad premočjo ruske armade in vsi, od generala Kuropatkina do zadnjega vojaka gledajo mirno in samozavestno v prihodnost.

Zdaj je došel tudi že poveljnik tretje mandžurijske armade Kaulbars na bojišče in kmalo bo tudi cela njegova armada zbrana. Potem bodo imeli Rusi kakih 80.000 vojakov več kakor Japonci.

Na morju.

Baltisko brodovje bo te dni došlo k otoku Madagaskar, kjer se bo pripravilo na nevarno, osodepolno pot. Togovo brodovje jih bo najbrže čakalo pri Peskadorskkih otokih, katere Japonci utrjujejo, da bi jim služili za podlago v boju z baltiskim brodovjem. Prednje ladje pod admiralom Uriu, o katerih smo že poročali, pa so baje pri Natunških otokih. Japonci so šli ruskemu brodovju za to tako daleč nasproti, ker se bojijo, da bi Rusi posedli najjužnejši otok Formosa. Vse ruske ladje, posebno pa prevozne, so napoljene vojaštva. Kaj nameravajo Rusi s temi in kje jih bodo izkricali, to skrbi Japonce.

Tudi ne vedo kje bo plul Roždestvensky. Japonske križarice se pripravljajo, da ga sprejmejo pri Malaškem in Zonskem zalivu. Morajo se toraj razdeliti na dva dela. Kaj pa, če Roždestvensky plove po širokem morju okoli Avstralije? Če misli Togo tudi na to, mora deliti svoje brodovje na tri dele. In če tak del trči na Ruse, je izgubljen. Roždestvensky bo seveda skrival svoje namene do zadnjega.

Port Artur.

V Čifu se je dne 16. t. m. v resilnem čolnu pripeljalo iz Port Arturja šest ruskih vojakov in en častnik. Prinesli so s seboj važna poročila, katera so oddali ruskemu konzulu. Ti Rusi izjavljajo, da so poročila o poškodbi portarturskih ruskih ladij večinoma neresnična, istočasno pa zatrjujejo, da se je Rusom posrečilo, potopiti dve ali tri japonske

torpedovke in eno veliko japonsko bojno ladjo. Neki sel, ki je prišel v Cifu, pripoveduje, da se je pretekli mesec osem milj od Ljaotšana potopila neka velika japonska bojna ladja, na kateri je bil menda en japonski admiral. Položaj v trdnjavi nikakor ni tako slab, kakor zatrjujejo Japonci. V Port Artur prihaja mnogo džunk z živili. Zadnji teden so pripluli v Port Artur trije veliki ameriški parniki z živili in streljivom. Da prihaja toliko ladij v Port Artur, potrjuje dejstvo, da je večina japonskega brodogradništva v domače luke v popravilo. Tam jih hočejo pripraviti za sprejem baltiskega brodogradništva.

Kakor poročajo Togo, se je ponesrečilo pet torpednih napadov na portartursko brodogradništvo. Japonsko torpedno brodogradništvo je v noči na 12. t. m. izvršilo dvakrat napad in v noči na 13. t. mes. trikrat. Torpedovke so vedno naletele na silen sovražni ogenj. Ena torpedovka je postala nezmožna za boj. Tri druge so bile zadete po enkrat. Ena torpedovka se sploh ni vrnila. Zakaj napadajo Japonci brodogradništvo, katero so že pred dobrim tednom uničili? S tem sami izdajo, da so pretiravali!

Ubegli iz Port Arturja tudi pripovedujejo, da so japonska poročila o uspehih pri obleganju močno pretirana. Rusi imajo še v svoji oblasti severne in vzhodne utrdbе. Važnejše utrdbе Japonci sploh nobene še niso dobili. Trdnjava se ne bo kmalu udala. Japonci so pri naskoku na »grič 203 m« izgubili tekom dveh ur 12.000 mož. Komaj so pa grič zasedli, morali so ga pustiti, ker Rusi lahko streljajo iz štirih glavnih utrdb nanj in bi zahtevala njegova posest preveč žrtev. V času, ko so se odpeljali, ni imela te točke nobena stranka zasedena.

Up Japoncev, da vzamejo Port Artur do bošča, se ni izpolnil. Zdaj so si postavili zopet nov rok, pa malo daljši. Do marca, pravijo, bo trdnjava njihova. Toda med tem že pride baltisko brodogradništvo tja. Torej je treba to prej premagati, potem se le naj mislijo na Port Artur. Torej marca hočejo imeti Japonci trdnjavo. Bomo videli!

Politični ogled.

Štajerski deželni zbor jo sklican na kratko zasedanje na 28. t. m. Njegova glavna naloga je, odobriti proračun za prihodnje leto, potem pa bo odgojen. Teda ali se odobri proračun, ali ne, zavisno je od slovenskih poslancev. In kaj mislijo ti storiti, slišali bomo dne 27. dec. v Mariboru.

Pomnoženje naše armade. Avstrijska armada bo zadno izpremenjena. Preosnovno bodo izvršili stopnjevanje l. 1905. 1906. in l. 1907. Listi poročajo o armadni preosnovi sledeče podatke: Naša armada obstoji v mirovnih časih iz 31 pehotnih divizij, 9 deželnobrambovskih in 7 honvednih divizij. Skupno ima torej naša armada 47 pehotnih divizij. Dve pehotni diviziji sta oboroženi za službo v gorah in imata torej tudi gorsko topništvo. Ker je 42 divizijskih topničarskih polkov, bodo ustanovili še tri nove topničarske polke. Korno topništvo bode ostalo, a dobil bo vsak armadni voj še havbično divizijo. Izkušnje v rusko-japonski vojski uče, da so za uspešno vojevanje potrebni tudi težki topovi. Tirolska gorska topničarska divizija bo pomnožena z dvema baterijama. V Bosni in Hercegovini bodo ustanovili še eno gorsko baterijo. Konjeniske divizije imajo sedaj 8 baterij; ustanovili bodo še dve, ker obstoji naša konjenica iz 5 konjeniških divizij in 5 samostojnih konjeniških brigad. Na novo bodo ustanovili oblegovalne havbične divizije. Sčasoma bo dobil vsak armadni voj samostojno oblegovalno havbično divizijo, izvzemši 15 voj v okupacijskih deželah. Trdnjavsko topništvo ima dosedaj 6 polkov in 3 bataljone, skupno 18 bataljonov. Ustanoviti nameravajo še dva bataljona, ker dosedanje število ne zadošča za vedno nove utrdbе, katere so

bile zadnji čas dograjene v okupacijskih deželah, na Tirolskem in pa v Galiciji. V Bosni in Hercegovini so sedaj štirje pehotni polki in en lovski bataljon. Ustanoviti nameravajo 4 nove lovske bataljone. Na novo bodo ustanovili en brzojavni bataljon in pri vsaki pehotni diviziji in gorski brigadi brzojavno patroljo. Pri trenu bodo ustanovili tri nove eskadrene. Nadalje bodo ustanovili oddelke s strojnimi puškami. 10 konjeniških divizij dobi 2 sekciji in vsaka gorska brigada dobi 2 strojni puški.

Sloga med bolgarskimi in srbskimi visokošolci. Iz Belgrada javljajo, da se je v nedeljo predpoldne vršila v stolni cerkvi v Belgradu zadušnica za vojake padle v bolgarsko-srbski vojni l. 1885. Službi božji, ki so jo naročili srbski visokošolci, je prisostvovalo tudi odposlanstvo bolgarskih dijakov. Tako službo božjo prirede tudi bolgarski dijaki v Sofiji, kamor je odpotovalo odposlanstvo srbskih dijakov iz Belgrada.

Dopisi.

Iz Sesterž pri Ptuj. (Okrajni zastop.) Prestrasili smo se, ko smo čitali v »Slov. Gosp.«, da so okrajne doklade zvišane na 40 odstotkov. Odkod bomo vzeli denar? Slaba letina je bila, in drugega nimamo, da prodamo kakor kak voz sena. Toda še tega ne bomo mogli nikamor spraviti, ker imamo do okrajne ceste okoli sedem kilometrov. Premisli si, dragi čitatelj, ali je še kaj hujšega, kakor če kmet ne more spraviti svojih pridelkov zaradi pomankanja vozne ceste pred kupca? Po pomantkanju vozne davku 40% bomo plačali okraju na leto tisoč kron, dobili pa nič! Slovenske okrajne zastopnike prosimo, naj zastopajo naše zahteve in naj Nemcem in graščakom pošteno nabrusijo ušesa. — Več Sesteržanov.

Iz celjskega okraja. (Nemškutarski pljuvalnik.) V novejšem času se je začelo jako živahno gibanje proti — jetiki. Na Štajerskem — vsaj v celjskem okraju — so po različnih uradih nabite tablice z navodili, kako se zabrani razširjanje imenovane nevarne bolezni. Obenem je stroga prepoved: ne pljuvati na tla. Tudi za sosedno Kranjsko smo videli jako stroge ukaze v tem oziru. Kakor pri nas, tako tudi na Kranjskem tirjajo povsod nastavljanje pljuvalnikov. Zastran pljuvalnikov se še posebej zahteva, da se morajo »vsak dan izprazniti v stranišče ali v kanal, potem pa očistiti z vrelo vodo.«

Gotovo je, da je jetika smrtno-nevarna bolezen za človeško telo. Po vsej pravici se imenuje »kuga.« Še veliko hujša kuga pa je za slovensko narodnost — nemškutarija. Kakor jetika spodjeda zdravje človeškega telesa in ga končno uniči, enako in še hujše spodjeda nemškutarija slovensko narodnost, in vse sile moramo napeti, da je popolnoma ne uniči. In kakor se učeni zdravniki trudijo iznajti sredstev zoper »morilko človeštva«, zoper jetiko, enako se narodno misleči močje na Slovenskem trudijo, da zatrejo z različnimi sredstvi skrajno škodljivi vpliv nemškutarije. V zgoraj imenovanih navodilih je n. pr. eno sredstvo zoper jetiko »dobra in tečna hrana.« Temu sredstvu zoper jetiko podobno je sredstvo zoper nemškutarijo — dobri slovenski časniki. Imenovana navodila svare tudi pred alkoholom, češ, »pijanci največkrat obole.« V narodnem oziru je enako treba svariti pred alkoholom, zakaj pijanci so največkrat nemškutariji.

Mislimo, da smo dokazali sorodstvo med jetiko in nemškutarijo. Res v mnogih ozirih ste si podobni. — Samo v eni reči se ne ujemate, v tej ste si naravnost nasprotni, a če hočemo, dokazemo tudi v tej reči sorodstvo. In ta reč je pljuvalnik. Med tem ko je namreč pri jetiki pljuvalnik potreben, da se po mogočnosti zmanjša nevarnost razširjanja bolezni, je pri nemškutariji ravno pljuvalnik

tisto sredstvo, s katerim se nemškutarija — razširja. In ta nemškutarski pljuvalnik je — ptujski »Štajerc«! Ta pljuvalnik so naredili in postavili vsi tisti, ki tvorijo nemškutarsko bando po Štajerskem, Koroškem in Kranjskem in redno ti tudi večinoma pluvajo vanj, in vsakih 14 dni razliva se njegova vsebina po slovenskih zemljah, da tako razširja kugonemškutarijo. Kako dobro bi pač bilo, ko bi se posestniki tega pljuvalnika ravnali po predpisu, da se namreč pljuvalnik mora »izprazniti v stranišče ali v kanal«, saj za drugo tako ni!

H koncu svojega zdravstvenega razmotrivanja še par opomb. Ne da se tajiti, da je pljuvalnik napravil med slovenskim narodom precejšnjo škodo s tem, da je skozi 5 let razlival nalezljivo kugo — nemškutarijo po naših zemljah. Dolžnost vsakega poštenega Slovenca je torej, da po mogočnosti omejuje njegov nevaren vpliv. Rodoljubi, odpirajte posebno sedaj ob koncu leta oči tistim zislepencem, kateri so dosedaj zajemali — brrr — iz pljuvalnika. Ko enkrat spoznajo njegovo pravo vsebino, se ga bodo sramovali in ogibali. Na Dobrni n. pr. se je splošno udomačilo ime pljuvalnik za ptujski kramarski listič. Noben pošten Slovenec mu ne reče drugače in vse njegove pristaše začelja je biti sram, ker morajo poslušati, da so dosedaj častili stvar, v katero drugi — pljujejo. In tako naj bo tudi drugod, in kmalo bo nalezljiva bolezen — nemškutarija sama postala jetična in — pljuvalnik bo strt! Dobre slovenske časnike v roke, pljuvalnik pa v »stranišče ali v kanal«!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Odlikovan rojak. Cesar je podelil ministerijalnemu namestniku tajniku v ministrskem predsedništvu, dr. Ivanu Žolgarju viteški križ Franc Jožefovega reda.

Spošte. Za poštnega konceptnega praktika je imenovan pravnik g. Klemen Vobič. — Med pošto Št. Lovrenc nad Mariborom in postajo Št. Lovrenc bo odsedaj vozna pošta k vlakoma, kamor je dosedaj hodil poštni pot.

Iz šole. V prijaznem trgu Šostanj razpisano je definitivno učiteljsko mesto na tamošnji šestrazrednici do 28. decemb. 1904. Šola je v II. plačilnem redu.

Mariborske novice. Cerkevnik mariborske stolnice je opazil dne 14. t. m. zvečer, ko je hotel zspreti cerkev, v cerkvi skritega človeka. Cerkev je takoj zaprl ter poklical policijo, ki je našla v cerkvi skritega 17letnega Franceta Klemenčiča, rojenega v Ljutomeru, pristojnega v Čakovcu. Pri sebi je imel dvoje vitrihov. Eno skrinjico za milodare je mladi tat deloma že odprl. Oddali so ga sodišču.

Nemška nestrpnost. V Mariboru so dne 14. dec. občinski očetje sklenili, da mariborske trgovine ne smejo imeti nobenih napisov v slovenskem jeziku. Zopet znamenje, kako Nemci mrzijo vse, kar je slovenskega, razven — denarja. Mariborski trgovci živijo le od slovenske okolice, a na svojih trgovinah ne smejo imeti slovenske črke! Da bi Slovenci bili zavedni, odgovorili bi lahko sedaj na celem Spodnjem Štajerju po znanem reku: Klin s klinom! Vse slovenske občine naj sklenejo, da ne sme biti na njihovem ozemlju nobenega nemškega napisa. Če pa ga kak nemškutar noče odstraniti, naj se odstrani na občinske stroške! Spodnji Štajer bi dobil s tem slovensko lice. Da pa bodo mariborski Nemci postali bolj mirni, morali bi mariborski Slovenci skrbeti, da se nastanijo v Mariboru slovenski trgovci. Potem lahko na enake občinske sklepe odgovorimo: Svoji k svojim! In kaj bi se zgodilo? Vsi nemški trgovci bi šli z metri nad občinske očete ter